

Arrest

nr. 269 045 van 25 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. KIRSZENWORCEL
Louizalaan 207/13
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2022.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 6 januari 2022 waarbij de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de openbare terechtzitting van 17 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. KIRSZENWORCEL in opvolging van advocaat F. NIANG en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Braziliaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 31 mei 2021.

1.2. Op 14 september 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Portugees machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 30 september 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Braziliaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Belo Horizonte (staat Mina Gerais) op 15 mei 1985. Uw twee ouders alsook uw twee zussen en drie broers verblijven in Brazilië. U hebt hogere studies pedagogie aangevat doch niet afgewerkt en u hebt verschillende jobs uitgeoefend. U hebt tevens op verschillende plaatsen in Brazilië gewoond, onder meer in Uberlandia waar u een appartement bezit en in Belo Horizonte bij uw moeder waar u de laatste vijf maanden voor uw vertrek verbleef.

Ongeveer 15 jaar geleden bent u gehuwd met D. D. P. d. S.. U kwam terecht in een gewelddadig huwelijk en bent in 2011 van hem gescheiden. In 2012 bent u opnieuw met hem gehuwd en op 5 november 2013 bent u bevallen van een dochter I. S. D. P.. Ook uw tweede huwelijk was er echter één van geweld en agressie. In die mate dat uw dochter prematuur geboren werd ten gevolge van het geweld.

In november 2017 was de maat vol. Na het zoveelste gewelddadig incident deed u aangifte, werd uw man drie dagen aangehouden en hebt u opnieuw een echtscheidingsprocedure opgestart. Uw ex-man werd een contactverbod met voorwaarden opgelegd door de rechtbank. Uw ex-man wilde zich echter niet neerleggen bij de scheiding en zocht u op, zowel thuis als op uw werk. Zo heeft hij getracht in te breken in uw woning, heeft hij uw auto in brand gestoken, stond hij u op te wachten aan uw werk hetgeen u dwong tot ontslag. Tot twintig keer hebt u aangifte gedaan doch uw aangiftes werden slechts aan het reeds bestaande dossier gevoegd en er veranderde niets.

Ondanks dat u talloze malen verhuisde teneinde uw ex-man de ontlopen, slaagde hij er telkenmale in u op te sporen en dit tot wanneer uw moeder in april 2019 besloot te verhuizen en u bij haar introk. Opnieuw diende u klacht in en gedurende vijf maanden kon D. u niet meer vinden bij uw moeder. Wanneer hij u op gegeven moment toch opnieuw vond, hebt u op aanraden van zowel uw vader als uw toenmalige advocaat besloten Brazilië te verlaten.

Op 4 december 2019 hebt u Brazilië legaal verlaten. Uw dochter liet u bij uw moeder. Op 2 juni 2021 hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Bij terugkeer naar Brazilië vreest u gedood te worden door uw ex-man omdat hij hiermee heeft bedreigd.

In België vernam u dat u ex-man uw dochter is gaan ophalen bij uw moeder en dat hij haar niet laat gaan. Soms – het is ondertussen vijf maanden geleden – kan u contact opnemen met uw dochter wanneer ze verblijft bij een tante van uw ex-man. U vernam dat uw dochter seksueel mishandeld wordt door haar vader. U vernam ook dat uw ex-man niet voorziet in de nodige medische zorgen voor uw dochter, onder meer voor wat betreft een verwonding aan haar been. U hebt een klacht ingediend bij de voogdijcommissie om uw dochter bij uw man te onttrekken doch er gebeurt niets. Slechts eenmaal zijn ze uw man gaan opzoeken en u vernam van uw advocaat dat het jaren kan duren vooraleer uw dochter er weggehaald wordt. U hebt daarom beslist het gedeelde hoederecht volledig af te geven aan uw man zodoende dat hij verplicht is om uw dochter eenmaal per jaar naar België op bezoek te laten komen. Wanneer het zover is, bent u niet van plan uw dochter te laten terugkeren en zal u alles in het werk stellen opdat uw dochter niet hoeft terug te keren.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw origineel Braziliaans paspoort voor, Braziliaans rijbewijs, Belgisch attest van immatriculatie, het geboortebewijs van uw dochter, de huwelijks- en scheidingsakte van uw tweede huwelijk met D., kopieën van zes van uw aangiftes inzake huiselijk geweld bij de militaire politie, een kopie van de rechtelijke beslissing betreffende het contactverbod, drie foto's van uw hoofd, twee foto's van het gekwetst been van uw dochter, WhatsApp-berichten tussen u en D., tussen u en de verantwoordelijke van de voogdijcommissie, en tussen uw nicht en D. alsook algemene informatie en een honorariumvoorstel van uw advocaat, een betalingsbewijs betreffende de school van uw dochter, een print van berichten die u stuurde met genaamde R. van de school van uw dochter, een psychologische attest betreffende uw online therapie, een medisch attest betreffende de geboorte van uw dochter, een reservering van een vliegtuigticket voor uw dochter en een usb-stick met hierop 28 videofragmenten hoofdzakelijk van videogesprekken met uw dochter die erin meedeelt dat ze wil dat u haar gaat halen, dat ze slecht behandeld wordt en dat

uw ex-man u bedreigt, maar ook met videogesprekken van verschillende volwassenen die erin getuigen dat ze u geholpen hebben naar aanleiding van of getuige waren van de agressie die u vanwege uw ex-man hebt ondergaan. Op 16 september 2021 maakt u per email alsnog prints over van WhatsAppberichten met de genaamde K. C., Advogada I., P. en Dr. G. alsook een kopie van wat lijkt het vonnis van de familierechtbank d.d. 18 augustus 2021 betreffende het voogdijschap. Voorts maakt u in hetzelfde emailbericht een kopie van een elektronisch ticket van de TGV naar Brussel-Zuid d.d. 4 december 2019 en kopie van uw vliegtuigticket d.d. 3 en 4 december 2019 over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Uit uw verklaringen en het neergelegde psychologisch attest d.d. 3 mei 2021 blijkt dat u met psychologische problemen kampt. Het medisch attest van Brazilië stelt dat u aan droevig bent, pessimistisch bent, concentratieproblemen heeft, angstig en kampt met zelfmoordideeën. Deze diagnose werd gesteld naar aanleiding van een online consultatie bij een Braziliaanse psycholoog. In België heeft u nog geen psycholoog geraadpleegd (notities van het persoonlijk onderhoud D. S. S. d. P. K. C., d.d. 14 september 2021, CGVS, p. 13). Er wordt echter niet verduidelijkt hoe uw psychologische problemen uw vermogen om uw asielmotieven in het kader van uw verzoek uiteen te zetten zou beïnvloeden. Desalniettemin werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans gegeven uw ervaringen uiteen te zetten, werd u aan het begin van het onderhoud gevraagd of u in staat was uw persoonlijk onderhoud te voeren, werd u op het hart gedrukt dat u indien nodig kan aangeven een extra pauze te nemen, werd u meegedeeld dat u altijd mocht aangegeven wanneer iets niet duidelijk was, werd u bij de pauze gevraagd of alles nog goed ging en werd u op het einde gevraagd of u alle redenen had kunnen meedelen waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende en of u nog iets wenste toe te voegen of te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud D. S. S. d. P. K. C., d.d. 14 september 2021, CGVS, p. 2, 19, 24). Op geen enkel moment hebt u noch uw advocaat aangegeven noch aangetoond dat uw psychische problemen u zouden verhinderen om of een negatieve invloed hadden op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u sinds 4 december 2019 in de Schengenzone verblijft, dat u na drie maanden illegaal verbleef op het grondgebied en dat u uiteindelijk pas op 2 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, i.e. na een illegaal verblijf van anderhalf jaar in de Schengenzone waarbij u geen aanvaardbare poging hebt ondernomen om uw verblijf in orde te maken. Uw bewering dat de weinige mensen die u kende vertelden dat u zou gerepatrieerd worden, is niet ernstig ter verklaring waarom u niet onmiddellijk nadat u illegaal in het land was, een verzoek om internationale bescherming indiende (CGVS, p. 11). Pas nadat u in april 2021 met een Covid-besmetting in het ziekenhuis belandde en u enerzijds niet anders kon dan stappen te ondernemen teneinde de kosten van het ziekenhuis te betalen – u legt desbetreffende een origineel attest d.d. 29 april 2021 voor waaruit blijkt dat u geen financiële hulp geniet - en u anderzijds vreesde dat uw aanwezigheid op het Belgische grond hierdoor gekend was en u mogelijk gerepatrieerd zou kunnen worden (CGVS, p. 11), hebt u een verzoek om internationale bescherming ingediend. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan echter redelijkerwijze

worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u dus niet heeft gedaan. Uw houding, met name uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vervolgens ondermijnen ook enkele merkwaardigheden in uw houding en gedrag uw geloofwaardigheid effectief een huidige vrees te hebben voor uw ex.

Zo is het frappant dat u het volledige hoederecht hebt afgestaan aan uw ex-man (CGVS, p. 12). Deze handeling ondermijnt uw bewering dat uw dochter door haar vader mishandeld en misbruikt wordt ten stelligste (CGVS, p. 15-16). Verwacht kan worden dat ook de Braziliaanse autoriteiten deze redenering volgen. Indien u echt voor het leven van uw dochter vreest, kan niet verstaan worden dat u het volledige hoederecht zou afstaan aan uw echtgenoot. Uw bewering dat u dit heeft gedaan op aanraden van uw toenmalige advocaat om op deze manier uw ex-man te verplichten uw dochter éénmaal per jaar op bezoek te laten komen in België, waarna u zinnens bent alles in het werk te stellen om te voorkomen dat ze alsnog zou moeten terugkeren, kan allerminst gevolgd worden (CGVS, p. 13). Dat een advocaat iemand zou aanraden een kind te ontvoeren, gezien u niet van plan bent het kind naar de rechtmatige houder van het hoederecht terug te brengen, is namelijk niet aannemelijk. Uw advocaat weet dat u hiermee iets strafbaars zou doen, met alle gevolgen van dien voor uw persoon. Er valt dan ook niet in te zien waarom u het volledige hoederecht in handen zou geven van uw ex-man terwijl er al een regeling van co-ouderschap was (CGVS, p. 8) en u op deze manier een groot deel van, zo niet alle controle over uw dochter uit handen geeft. De kopie van een reservering van een vliegtuigticket d.d. 27 augustus 2021 is niet voldoende als bewijs dat u dit effectief van plan was. Bovendien toont ook het rechtelijk document van de familierechtbank dat u na uw onderhoud doorstuurde aan dat uw dochter reeds bij uw ex woont sinds uw vertrek naar België op 4 december 2019. Dat uw moeder het voogdijschap had sinds uw vertrek en uw ex jullie dochter in juni 2020 bij haar kwam halen, waarna de grootste verschrikking in uw leven begon (CGVS, p. 10), strookt dan ook allerminst met dit officieel document, waardoor uw geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

Eveneens merkwaardig is de vaststelling dat u en uw ex op jullie Facebookprofiel nog steeds gemeenschappelijke vrienden hebben. Indien u daadwerkelijk zeventien keer zou zijn verhuisd na uw scheiding omdat uw ex u steeds ongewild kwam opzoeken (CGVS, p. 6), mag worden aangenomen dat u er alles aan zou hebben gedaan het uw ex onmogelijk te maken u nog te vinden, op een of andere manier. Te meer daar uw uiterlijke stap het land ontvluchten was om uw leven te redden (CGVS, p. 7). Het tegendeel is echter waar. Een blik op uw Facebookprofiel en dat van uw ex maakt duidelijk dat jullie beide foto's geliket worden door gemeenschappelijke vrienden. Er kan niet worden verstaan dat u niet alle pogingen ondernam om uw ex af te sluiten van uw privéleven, en desnoods uw Facebookcontact met gemeenschappelijke contactpersonen verbrak, voor uw eigen veiligheid. Deze vaststelling doet eveneens vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen met uw ex.

Wat er ook van zij, u bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex bij terugkeer naar Brazilië geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Brazilië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, waarmee u bovendien nooit problemen mee heeft gekend (vragenlijst CGVS, d.d. 04/06/2021, vraag 3.7).

Gevraagd waarop u zich baseert in uw bewering geen effectieve bescherming te zullen krijgen bij terugkeer, verklaart u dat de autoriteiten u niet tijdig gaan helpen wanneer u om hulp zou vragen. Ze doen namelijk al vijf jaar lang niets voor uw dochter, die steeds bij uw ex verblijft (CGVS, p. 22). Uw dochter zou er in een problematische situatie verblijven, verklaart u meermaals (CGVS, p. 13, 16, 17, 18), maar uw klachten blijven steeds onbeantwoord (CGVS, p. 9, 22). U bent er echter allerminst in geslaagd aan te tonen dat de autoriteiten u in het verleden links hebben laten liggen en uw aanklachten onbeantwoord hebben gelaten. Naast de eerder opgemerkte incoherentie tussen uw verklaringen en het rechterlijke document van de familierechtbank, kan uit uw verdere verklaringen niet zomaar weerhouden worden dat u vanwege de Braziliaanse autoriteiten ten aanzien van het geweld van uw ex-man onvoldoende bescherming zou kunnen krijgen bij terugkeer.

Zo hebt u in november 2017, naar aanleiding van de laatste agressie binnen uw huwelijk, een klacht ingediend en de scheidingprocedure in gang gezet (CGVS, p. 5).

De autoriteiten hebben hierop gereageerd en uw man gearresteerd waarbij hij vervolgens door een rechter een contactverbod kreeg opgelegd waaraan voorwaarden gekoppeld waren (CGVS, p. 14) en hij zich regelmatig moet aanmelden omdat hij onder borg vrij was (CGVS, p. 7). Voorts hebt u uw laatste aangifte naar eigen zeggen ingediend een half jaar voor u Brazilië verlaten hebt, u denkt in april 2019 (CGVS, p. 21). Nadat u voor de zoveelste keer verhuisd was heeft uw ex-man u opnieuw kunnen opsporen en twee mannen naar uw appartementencomplex gestuurd (CGVS, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt opnieuw dat de politie gereageerd heeft (CGVS, p. 7). Ze hebben hem immers gearresteerd, ondervraagd en terug vrijgelaten (CGVS, p. 7). Gevraagd meer details te geven, zegt u dat uw ex-man drie dagen heeft vastgezeten, dat er een gerechtelijk onderzoek werd gestart en dat hij zich regelmatig moest aanbieden (CGVS, p. 7). De twee onbekenden zouden niet zijn geïdentificeerd of gearresteerd (CGVS, p. 7). Gevraagd waarom niet, geeft u slechts aan dat het zo is in Brazilië (CGVS, p. 7). Uit het loutere feit dat de twee andere daders van dit incident niet konden worden gevat, blijkt geen onwil of onkunde van de politie. Dat ze niet werden gevat, kan immers vele oorzaken hebben, zoals onder meer een gebrek aan bewijs, de onbekendheid van de daders en het ontbreken van getuigen die hen kon identificeren.

De directe aanleiding voor u om Brazilië te verlaten was omdat uw ex-man u na vijf maanden opnieuw wist te lokaliseren. Merkwaardig genoeg hebt u dan geen klacht meer ingediend (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom niet, stelt u dat hij wist waar uw moeder woonde en dat hij dreigde u en uw familie te vermoorden indien hij nogmaals in de gevangenis zou belanden (CGVS, p. 21). Echter blijkt dat uw familieleden ook na uw vertrek, en ondanks dat u toen geen klacht hebt ingediend, problemen bleven ondervinden met uw ex-man. Doch ook hiervan hebben uw familieleden geen klacht ingediend (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom niet, verwijst u naar de rechtszaak die u gewonnen hebt doch waarbij uw ex-man vrij blijft rondlopen terwijl u daarentegen het land hebt moeten verlaten (CGVS, p. 20). Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende. Immers blijkt dat de man, hoewel niet in de gevangenis, wel een contactverbod gekregen had en zich om de zoveel tijd diende aan te melden. De reden dat hij niet naar de gevangenis werd gestuurd kan om allerlei redenen zijn, maar getuigt daarom niet van onwil of onkunde van de autoriteiten. Het is dan ook zeer vreemd dat u noch uw familieleden klacht hebben ingediend toen hij u in 2019 opnieuw zou zijn lastiggevallen, te meer daar hij reeds onder toezicht stond. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en om eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

U beweert echter dat dit slechts theorie is (CGVS, p. 8), dat u nadien veelvuldig bijkomende klachten heeft ingediend (CGVS, p. 8) doch dat deze slechts gevoegd werd aan het reeds bestaande dossier zonder dat er opgetreden werd (CGVS, p. 8). Gevraagd wat er met de bijkomende aangiftes vervolgens is gebeurd, zegt u 'niets' (CGVS, p. 8) en gevraagd wat uw advocaat hierover gezegd heeft, geeft u slechts aan dat deze u zou aangeraden hebben Brazilië te verlaten (CGVS, p. 8). Eerst en vooral is het op zich al hoogst verwonderlijk dat uw advocaat u dergelijke raad zou geven. Voor wat betreft de kopieën van de aangiftes bij de militaire politie waarnaar u verwijst om uw verklaringen te staven (CGVS, p. 14) dient opgemerkt dat alle voorgelegde documenten kopieën zijn waarvan de authenticiteit hoe dan ook niet kan worden nagegaan en dat u van verschillende stukken een dubbel of driedubbel exemplaar heeft voorgelegd. Op basis van de dossiernummers en data op de verschillende documenten dient vastgesteld dat u kopieën neerlegt van slechts zes aangiftes, d.d. 25 januari 2015, 3 juni 2015, 6 december 2016, 19 november 2017, 6 augustus 2018 en 9 augustus 2018. Het is merkwaardig dat u slecht zes van de meer dan twintig aangiftes (CGVS, p. 8) kan voorleggen. U hebt ze immers bekomen via J., die volgens u bij de militaire politie werkt (CGVS, p. 14), volgens u de enige politiedienst in Brazilië (CGVS, p. 24). Er kan bijgevolg vanuit gegaan worden dat de meer dan twintig aangiftes allemaal bij de militaire politie gedaan werden. Bijgevolg is moeilijk in te zien waarom J. slechts zes van de twintig aangiftes zou hebben kunnen bemachtigen. Bovendien blijkt u zelf niet in staat om tijdens uw persoonlijk onderhoud mee te delen over hoeveel en welke aangiftes u precies kopieën hebt neergelegd (CGVS, p. 14). Naar eigen zeggen hebt u ze net voor uw onderhoud verkregen, afgedrukt en onmiddellijk neergelegd bij uw onderhoud (bij DVZ) en hebt u ze daarna niet meer bekeken (CGVS, p. 14). Dit is weinig ernstig en niet overeenstemming te brengen met uw medewerkingsplicht waarbij het aan u is om alle nodige feiten en relevante elementen aan te brengen. Daarenboven dateren alle neergelegde aangiftes van voor uw officiële scheiding 2019 en dateren slechts twee aangiftes, namelijk deze d.d. 6 en 9 augustus 2018, van na uw feitelijk scheiding en het contactverbod uit 2017. Bijgevolg zijn de door u voorgelegde kopieën van uw aangiftes niet representatief voor uw bewering als zou u na de rechtelijke uitspraak en het contactverbod nog twintig aangiftes gedaan hebben waarmee

niets gedaan werd. Zo tonen bovendien aan dat de politie wel degelijk opgetreden heeft naar aanleiding van minstens twee klachten.

Daarnaast dient vastgesteld dat u evenmin enige aanvaardbare poging hebt ondernomen om het door u voorgehouden gebrekkige optreden van de politie en autoriteiten aan te kaarten. Immers blijkt u een goed contact te hebben met een zekere J. die naast de peter van uw dochter (CGVS, p. 14) ook een politieagent bij de militaire politie is. Hierdoor lijkt deze man een voor de hand liggende contactpersoon om uw problemen met uw man alsook inzake het gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten. U hebt zich desondanks niet in kennis gesteld, naar eigen zeggen omdat u beschaamd was (CGVS, p. 21). Gevraagd waarom u J. niet benaderd hebt, verklaart u dat u reeds advies kreeg van een advocaat en dat J. zich hiermee ook niet kon inlaten omdat hij niet aangesteld was in uw zaak en hij u duidelijk maakte dat het tot niets diende om hem daarvoor aan te spreken (CGVS, p. 23). Dit is moeilijk te geloven. In zijn hoedanigheid als lid van de militaire politie en in het kader van uw verzoek om internationale bescherming heeft hij namelijk op uw vraag wel buiten de lijnen van het voor hem toelaatbare enkele van uw aangiftes bij de militaire politie bekomen. Er valt bijgevolg niet in te zien waarom u toentertijd wel beschaamd zou zijn geweest om bij hem te rade te gaan, hij u toen geen raad zou willen geven hebben doch nadien wel bereid zou zijn geweest op niet-reglementaire wijze de kopieën te bekomen. Bijgevolg hebt u geen afdoende verklaring gegeven waarom u nagelaten hebt om op deze voor de hand liggende manier hulp te zoeken tegen het gebrekkige optreden van de politie.

Gevraagd of u nog andere stappen ondernomen hebt, verklaart u dat alle stappen gezet werden door uw advocaten (CGVS, p. 23) en geeft u opnieuw aan dat deze u hebben aangeraden het land te verlaten (CGVS, p. 23). Gevraagd naar bewijzen van de stappen die uw advocaten ondernomen hebben, verwijst u naar de twee documenten die u hebt neergelegd. Dit betreffen echter slechts kopieën van enerzijds algemene informatie over de hoedanigheid van de advocaten en anderzijds een niet-ondertekend honorarium-voorstel dat bovendien gedateerd is op 4 december 2020, dus ruim nadat u Brazilië reeds verlaten had. Geen eens tonen deze documenten aan dat u daadwerkelijk door uw advocaten de nodige stappen hebt laten ondernemen om het gebrekkige optreden van de politie aan te kaarten en al helemaal niet welke stappen deze dan geweest zijn. Uit de prints die u per email overmaakte op 16 september 2021 kan dit evenmin opgemaakt worden. Van deze WhatsAppberichten en de vaak onleesbare attesten erin toegevoegd, kan allerminst de authenticiteit worden nagegaan. Bovendien betreft het, aan de data op sommige berichten te zien, berichten die na uw vertrek werden verstuurd, waardoor nergens uit blijkt dat u of uw advocaten in Brazilië verhinderd zouden zijn om de juiste rechtswegen te gebruiken. Het attest van de familierechtbank van 18 augustus 2021, die sowieso dateert van na de WhatsAppberichten, die u eveneens doorstuurde, toont bovendien net aan dat u het voogdijschap, omgangsrecht en alimentatie betreffende de overeenkomst tussen u en uw ex omtrent jullie dochter voor een rechtbank heeft kunnen bekrachtigen. Deze documenten kunnen dan ook niet aantonen dat u in Brazilië geen bescherming geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, in tegendeel, ze tonen net aan dat u in Brazilië voldoende kanalen hebt die u rechtszekerheid bieden. Het attest van de familierechtbank staat bovendien eveneens in schril contrast met uw bewering dat de autoriteiten ten aanzien van uw dochter gebrekkig hebben opgetreden, gezien u aangeeft dat u alle verantwoordelijke organen hebt gecontacteerd doch dat ze slechts één bezoek hebben gebracht aan D., waarbij u tevens aangeeft dat de eerste aangifte dateert van juni 2020, dat u daarbij de videoboodschappen van uw dochter hebt toegevoegd maar dat er niets gedaan wordt (CGVS, p. 22). U kan echter geen enkel stavingsstuk neerleggen waaruit uw officiële klachten zouden moeten blijken. Naar eigen zeggen omdat u enkel klacht kon indienen via WhatsApp en omdat advocaten dergelijke klacht niet mogen indienen (CGVS, p. 22), wat een blote bewering is die u niet staft en net in schril contrast staat met het attest van de familierechtbank die in uw afwezigheid een uitspraak over het voogdijschap heeft gedaan. Dat eventuele onrechtmatigheden toen niet zouden zijn aangehaald, is niet ernstig. Bovendien blijkt dat uw advocaat wel toegang heeft tot het dossier, dat uw advocaat wel naar het forum is geweest en rechtstreeks met de coördinator van de voogdijcommissie in contact stond (CGVS, p. 22). Op basis van de door u voorgelegde documenten kan bezwaarlijk opgemaakt worden dat het voor u onmogelijk zou zijn om u via de geëigende wegen uw rechten te laten gelden voor wat betreft uw dochter.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen dan ook uw beweringen dat u bij terugkeer naar Brazilië om het leven zal worden gebracht door uw ex-man D. omdat u van de autoriteiten geen effectieve hulp kreeg en zal krijgen (CGVS, p. 19). In dit verband kan erop worden gewezen dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.

Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, doch de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat.

De door u voorgelegde documenten die nog niet werden besproken wijzingen bovenstaande vaststellingen niet. Uw origineel Braziliaans paspoort, Braziliaans rijbewijs en uw Belgisch attest van immatriculatie bevestigen uw identiteit en nationaliteit en voor wat betreft uw paspoort bijkomend uw vertrek uit Brazilië. Deze gegevens worden niet betwist. De kopie van uw huwelijks- en scheidingsakte en het geboortecertificaat van uw dochter bevestigen dat u in de periode van 10 mei 2012 tot 2 april 2019 gehuwd was met D. D. P. d. S. en dat jullie dochter geboren werd op 5 november 2013 hetgeen evenmin wordt betwist. De kopie van het Braziliaans inschrijvingsbewijs van een voertuig op uw naam en de kopie van een blanco huurcontract van uw appartement in Uberlandia toont aan dat u mogelijk in het bezit was van een voertuig en dat u een appartement in eigendom heeft hetgeen niet betwist wordt en verder geen invloed heeft op de beoordeling van uw voorgehouden vrees. De kopie met vertaling van de documenten afkomstig van de rechtbank van eerste aanleg van het district Uberlandia met dossiernummer 0702.17.093844-4 d.d. 3 augustus 2018 en d.d. 12 december 2017 staven uw verklaringen dat uw ex-man een contactverbod met voorwaarden kreeg opgelegd. Zoals eerder aangetoond zeggen deze documenten allerminst dat u bij terugkeer problemen zou ondervinden met uw ex, noch dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de effectieve hulp van de autoriteiten. De rekeningafschriften of betalingsbewijzen geven aan dat u op regelmatige tijdstippen betalingen en overschrijvingen uitvoert. Deze hebben op zich geen invloed op de beoordeling van uw vrees. De drie foto's van uw hoofd waarover u zegt dat u omwille van de situatie te kampen had met haaruitval, dient te worden vermeld dat op basis van de foto niet kan uitgemaakt worden in hoeverre u daadwerkelijk aan haaruitval te lijden hebt gehad noch wat de oorzaak hiervan was. De foto van het been van dochter toont aan dat ze op gegeven moment een gezwollen onderbeen had, waarvan u stelt dat ze dit opliep op een trampoline, en dat ze ingegipt werd. De foto's tonen niet aan dat uw dochter langdurige met een gewond been diende rond te lopen en hebben verder ook geen invloed op de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw ex-man noch voor wat betreft het voorgehouden gebrek aan bescherming vanwege de Braziliaanse autoriteiten. De prints en berichten die u hebt voorgelegd alsook het betalingsbewijs 'epokhe' en het medisch attest d.d. de geboorte van uw dochter gaan volgens uw verklaringen allen over uw dochter en de procedure die u naar eigen zeggen hebt opgestart om haar te onttrekken van uw ex-man. Het medisch attest zegt evenmin iets over de reden van de vroeggeboorte. WhatsAppberichten hebben dan weer allerminst een objectieve bewijswaarde. Bovendien tonen deze documenten niet aan dat u in Brazilië alle juridische middelen heeft uitgeput. De documenten betreffende de schoolrekening en het contact dat u had met de genaamde R. van de school van uw dochter hebben evenmin invloed op de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, gezien het de situatie met uw dochter betreft. Bovendien kan ook de objectiviteit van zo een mail niet worden nagegaan. Tot slot legt u tevens een USB-stick voor met videofragmenten, grotendeels betreffende telefonische videogesprekken met uw dochter en enkele van videogesprekken met drie verschillende mannen en enkele vrouwen. Voor wat betreft de volwassen personen verklaart u dat deze mensen getuigen over uw situatie. Net zoals aan de WhatsAppberichten kan er geen enkele bewijswaarde aan dergelijke videofragmenten worden toegekend daar ze eenvoudigweg op uw aanvraag kunnen gemaakt zijn en er geen enkele zekerheid is over de waarachtigheid van hetgeen ze zeggen. Waar u beweert dat uw dochter in de videogesprekken aangeeft dat ze het slecht heeft bij uw ex-man en hij u zal vermoorden, dient te worden opgemerkt dat hier evenmin bewijskracht aan gegeven kan worden. Het is immers niet uitgesloten dat uw dochter dergelijke zaken werden ingefluisterd. Het vliegtuigticket en het treinticket van de TGV bevestigen uw verklaringen omtrent uw reisweg die niet wordt betwist. Het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit het door u neergelegde document, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A , § 2 van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur waaronder meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel; artikelen 3 en 8 van het EVRM; een manifeste appreciatiefout en miskenning van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster ontwikkelt het middel als volgt: *"Rekening houdend met het Verdrag van Genève heeft verzoekster wel degelijk een grondige vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst. Verzoekster kan geen bescherming krijgen bij haar nationale overheden. Verzoekster heeft zeer veel klachten ingediend en daarop werd niet of niet op de juiste wijze gereageerd door de nationale overheid. Zo heeft verzoekster wel 20 klachten neergelegd bij de militaire politie maar het resultaat is steeds hetzelfde. Haar dochter leeft nog steeds bij de vader en daar is ze niet in veiligheid. Verzoekster is wel 17 maal verhuisd en niet tegenstaande dit slaagde haar ex er telkens in haar op te sporen en zelfs op het nieuwe adres bij haar moeder kon haar ex haar vinden. Verzoekster heeft ook klacht neergelegd bij de voogdijcommissie om haar dochter bij haar man te onttrekken op basis van de seksuele mishandelingen door de vader en het niet toedienen van de medische zorgen maar haar dochter woont nog steeds bij haar ex. Het feit dat verzoekster besliste het gedeelde hoederecht volledig af te geven aan haar ex lijkt op het eerste zicht contradictorisch maar is het niet omdat deze beslissing ingegeven is door het feit dat haar ex dan verplicht is hun dochter eenmaal per jaar naar België op bezoek te laten komen . Wanneer het zover is, is verzoekster niet van plan haar dochter terug te laten keren. Overwegende dat ten gevolge van de jarenlange agressie vanwege haar ex verzoekster zware psychologische moeilijkheden heeft. Ze is vaak droevig , pessimistisch , heeft concentratieproblemen voelt zich angstig en kampt met zelfmoordproblemen. Indien verzoekster moet terugkeren zal zeker aan deze problemen niets gedaan worden in Brazilië. Overwegende dat zelfs na het vertrek van verzoekster familieleden bleven problemen ondervinden met haar ex - man problemen van bedreigingen met geweld. Schending van Artikel 8 EVRM. Overwegende dat iedereen recht heeft op bescherming van zijn familieleden. Dat verzoekster recht heeft om contact te hebben met haar dochter. Dat gezien het feit dat de dochter in gevaar is bij haar vader dat artikel 8 EVRM dan vraagt dat ze zou kunnen leven samen met haar moeder. Dat de moeder alles heeft gedaan in Brazilië om de gevaarlijke situatie van haar dochter in Brazilië aan te kaarten maar dat daar geen antwoord op kwam. Overwegende dat het duidelijk is dat de mensenrechten tav verzoekster in Brazilië werden geschonden. Dat zelfs indien zij niet in aanmerking zou komen voor asiel (quod non)dan ook minstens moet onderzocht worden of ze geen recht heeft op subsidiaire bescherming. Dat bij een gedwongen terugkeer verzoekster zal slachtoffer worden van crimineel geweld door haar ex. En dat ze bovendien ook slachtoffer dreigt te worden als terugkeerder uit het buitenland. Van afpersing, ontvoering voor losgeld enz.... Dat dit alles niet werd onderzocht door de CGVS."*

Verzoekster vraagt in hoofddoel haar vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het CGVS terug te sturen om bijkomende onderzoeksmaatregelen uit te voeren.

2.2. Verzoekster voegt geen documenten toe aan het verzoekschrift.

3. Verzoek om inlichtingen

Op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, dat hem toelaat om bescheiden en inlichtingen omtrent de zaken waarover hij zich heeft uit te spreken door de partijen te doen overleggen, heeft de Raad bij brief van 22 december 2021 beide partijen gevraagd om actuele rapporten voor te leggen met betrekking tot de veiligheidssituatie en toegang tot overheidsbescherming in Brazilië.

4. Aanvullende nota's

4.1. Verwerende partij heeft bij aanvullende nota dd. 29 december 2021 in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en als antwoord op de beschikking van de Raad volgende nieuwe elementen ter kennis gebracht:

1. UNHCR, *"Help. Brazil. Women"* (internetlink);
2. Emerald Publishing, *"Preventing the murder of women in Brazil"* (internetlink);

3. Library of Congress, "*Brazil: new program created to combat domestic and family violence against women*" (internetlink);
4. Lira, M.G.C., dos Santos, M.C.B., Cruz, M.B. et al., « *Brazilian Government Strategies to Protect Woman, Behav.Soc.Iss. (2021)* " (internetlink);
5. Human Rights Watch, "*Brazil. Events of 2019*" (internetlink);
6. Amnesty International, "*Brazil 2020*" (internetlink);
7. US Department of State, "*Brazil 2019 Human Rights Report*" (internetlink);
8. Freedom House, "*Freedom in the world 2020*" (internetlink).

De vermelde bronnen worden ook in papieren versie aan de aanvullende nota toegevoegd.

4.2. Verzoekster brengt door middel van een aanvullende nota dd. 2 februari 2022 volgende nieuwe elementen ter kennis:

1. Recente loonfiche (om de integratie en eerlijkheid van cliënte te staven);
2. Overeenkomst inzake honoraria van advocaat dd 8/10/2021 met Braziliaanse advocaat om de homologatie van het akkoord te vernietigen;
3. Verzoekschrift van haar Braziliaanse advocaat aan de familierechtbank om akkoord te annuleren tussen verzoekster en haar ex-man betreffende hun kind. Vermelding van klacht met procesn° 1510.01.0273617/2021-39;
4. Email aan mensenrechten met vermelding n° klachten dd. 1/11/2021;
5. Email aan Evania c Souza (delegada – onderzoeksrechter) dd. 3/11/2021;
6. Email aan mensenrechten met vermelding nieuwe klachten dd. 6/11/2021;
7. Email aan REVIBRA dd. 7/11 met kopij van mail dd. 5/11 aan onderzoeksrechter Evania c Souza over de campagne via Instagram met foto van de campagne voor dochter I.;
8. Email aan REVIBRA van verzoekster dd. 10/11/2021;
9. PV dd. 22/11/2021;
10. Email van januari 2022 aan REVIBRA met vraag tot verslag emails aan revibra dd 11/10/2021 + whatsapp aan revibra van oktober 2021 met lijst van bestaande klachten en verslag dd. 14/01/2022 van REVIBRA en psycholoog;
11. Positief Advies O.M. om akkoord te annuleren tussen verzoekster en haar ex-man betreffende hun kind;
12. Vonnis dd. 20/01/2022 intrekking homologatie akkoord.

De in het Portugees opgestelde documenten worden telkens vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands.

In de aanvullende nota wordt nog opgemerkt dat REVIBRA een Internationaal Netwerk is voor steun aan Braziliaanse slachtoffers van partnergeweld.

4.3. Verzoekster legt ter terechtzitting van 17 februari 2022 een tweede aanvullende nota neer waaraan volgende documenten zijn gevoegd:

1. PV dd. 5/4/2018 van J.G.C. (neef ex-man) voor wapenbezit;
2. Strafregister J.C.C.;
3. Procedure echtscheiding;
4. SMS berichten tussen verzoekster en haar broer over bedreigingen;
5. Onderzoek J. voortvluchtig.

Deze in het Portugees opgestelde documenten worden telkens vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "*Kwalificatierichtlijn*") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *“indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker”* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

6.1. Verzoekster legt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming haar origineel Braziliaans paspoort en haar Braziliaans rijbewijs voor alsook het geboortebewijs van haar dochter.

De Raad stelt vast dat de Braziliaanse nationaliteit van verzoekster niet wordt betwist en genoegzaam kan blijken uit deze documenten.

6.2. Verzoekster legt een aantal documenten voor, waaronder een psychologisch attest van 3 mei 2021 en een medisch attest opgesteld naar aanleiding van een online consultatie bij een Braziliaanse psycholoog waarin wordt gesteld dat verzoekster droevig is, pessimistisch is, concentratieproblemen heeft, angstig is en kampt met zelfmoordideeën. Verzoekster verklaart zowel bij de DVZ als bij het CGVS dat zij na haar scheiding 1 keer per week therapie volgde in Brazilië, dat zij de therapie online hervatte sinds 4 december 2020, dat zij een depressie heeft en geheugenproblemen had maar dit dankzij therapie en medicamenten onder controle heeft en in België geen psycholoog heeft opgezocht (notities PO, p. 9 en 13). Verder werd aan het begin van het persoonlijk onderhoud meegedeeld dat zij extra pauzes kon vragen mocht zij daar nood aan hebben (notities PO, p. 2). Uit de notities van persoonlijk onderhoud blijkt dat noch verzoekster noch haar advocaat hiervan op enig moment gebruik hebben gemaakt, noch kan blijken uit haar antwoorden dat zij de gestelde vragen niet begreep of moeite had ze te beantwoorden. De bestreden beslissing stelt dan ook op goede gronden dat *“Uit uw verklaringen en het neergelegde psychologisch attest d.d. 3 mei 2021 blijkt dat u met psychologische problemen kampt. Het medisch attest van Brazilië stelt dat u aan droevig bent, pessimistisch bent, concentratieproblemen heeft, angstig en kampt met zelfmoordideeën. Deze diagnose werd gesteld naar aanleiding van een online consultatie bij een Braziliaanse psycholoog. In België heeft u nog geen psycholoog geraadpleegd (notities van het persoonlijk onderhoud D. S. S. d. P. K. C., d.d. 14 september 2021, CGVS, p. 13). Er wordt echter niet verduidelijkt hoe uw psychologische problemen uw vermogen om uw asielmotieven in het kader van uw verzoek uiteen te zetten zou beïnvloeden. Desalniettemin werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud uitgebreid de kans gegeven uw ervaringen uiteen te zetten, werd u aan het begin van het onderhoud gevraagd of u in staat was uw persoonlijk onderhoud te voeren, werd u op het hart gedrukt dat u indien nodig kan aangeven een extra pauze te nemen, werd u meegedeeld dat u altijd mocht aangegeven wanneer iets niet duidelijk was, werd u bij de pauze gevraagd of alles nog goed ging en werd u op het einde gevraagd of u alle redenen had kunnen meedelen waarom u een verzoek om internationale bescherming indiende en of u nog iets wenste toe te voegen of te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud D. S. S. d. P. K. C., d.d. 14 september 2021, CGVS, p. 2, 19, 24). Op geen enkel moment hebt u noch uw advocaat aangegeven noch aangetoond dat uw psychische problemen u zouden verhinderen om of een negatieve invloed hadden op de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”* De Raad stelt vast dat verzoekster deze motieven op geen enkele wijze betwist zodat kan aangenomen worden dat verzoeksters rechten werden gerespecteerd tijdens de procedure bij de DVZ en het CGVS, dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen in het kader van de procedure en dat niet is aangetoond dat haar psychologische problemen haar hebben verhinderd om een coherent relaas te vertellen en op de gestelde vragen te antwoorden of dat deze een negatieve invloed hadden op haar verklaringen.

6.3. Het verzoek om internationale bescherming is uitsluitend gebaseerd op haar vrees voor geweldpleging door haar ex-echtgenoot waarmee zij een gewelddadige relatie had in Brazilië en die volgens haar verklaringen hun dochter seksueel misbruikt en de nodige medische zorgen ontzegt. Zij verklaart dat in geval van terugkeer de Braziliaanse autoriteiten niet in staat zullen zijn om haar te beschermen tegen haar echtgenoot.

Na grondige lezing van het administratief en rechtsplegingsdossier, het verzoekschrift, de door verwerende partij door middel van een aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie, de door verzoekster bij de indiening van haar verzoek en door middel van twee aanvullende nota's bijgebrachte documenten en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, stelt de Raad vast dat verzoekster er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken om de hierna uiteengezette redenen.

6.3.1. Vooreerst stelt de Raad, zoals terecht opgemerkt in de bestreden beslissing, dat het verzoek om internationale bescherming werd ingediend op 31 mei 2021, terwijl verzoekster verklaart dat zij Brazilië heeft verlaten op 4 december 2019 en haar dochter op dat ogenblik bij haar moeder verbleef. Verzoekster verklaart internationale bescherming te zoeken in België omdat zij vreest dat haar ex-echtgenoot, met wie zij 14 jaar een relatie heeft gehad haar zal doden in geval van terugkeer naar Brazilië omdat hij daarmee heeft gedreigd. Zij verklaart uitdrukkelijk dat haar ex-echtgenoot haar, toen zij nog in Brazilië verbleef, na hun eerste scheiding in 2011 met de dood heeft bedreigd en haar heeft

achtervolgd met een mes en een wapen (notities PO, p. 20) en dat hij ook na hun tweede scheiding in 2017 doodsb bedreigingen heeft geuit, in het appartementsgebouw is binnengedrongen waar zij woonde en toen hij er in slaagde het huis van haar moeder te vinden, waar zij met haar dochter was ingetrokken, besliste om Brazilië te verlaten (notities PO, p. 5-6). Zij verklaart verder dat zij op 5 december 2019 in België aankwam. Dat zij anderhalf jaar wacht om een verzoek om internationale bescherming in te dienen is in elk geval moeilijk te rijmen met haar vrees voor haar ex-echtgenoot. Dat zij pas nadat zij een covid-besmetting heeft gekregen, besliste om een verzoek in te dienen nadat zij met een sociaal assistent had gesproken in Namen, terwijl de weinige mensen die zij in België kende haar hadden afgeraden om een verzoek in te dienen, biedt geen verklaring voor het feit dat zij zolang wachtte om een verzoek in te dienen. Verzoekster verklaart immers 11 jaar in de marketing sector te hebben gewerkt in Brazilië als coördinator en supervisor (notities PO, p. 6-7) en kan derhalve in staat geacht worden om zich te informeren over de mogelijkheid om internationale bescherming te bekomen. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden geoordeeld dat *“Uw houding, met name uw laattijdig verzoek om internationale bescherming, staat haaks op een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”* De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkele poging wordt ondernomen, om deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen.

Bovendien stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat uit de door verzoekster bij de indiening van het verzoek om internationale bescherming ingediende documenten en haar verklaringen blijkt dat zij er mee instemde om het hoederecht over hun dochter af te staan aan haar ex-echtgenoot (zie administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 27). Verzoekster verklaart hierover dat dit op aanraden van haar advocaat in Brazilië gebeurde omdat op die manier haar ex-echtgenoot verplicht zou zijn om hun dochter één maal per jaar naar België te sturen, waarna zij haar dochter niet meer naar Brazilië zou laten terugkeren. De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing, vast dat verzoekster hierdoor in elk geval geen enkele controle meer had over haar dochter, terwijl zij verklaart dat zij en haar ex-echtgenoot, aan wie zij bovendien verklaart alimentatiegeld te betalen (notities PO, p. 15), een regeling van co-ouderschap hadden waarbij haar dochter bij haar inwoonde en in de weekends bij hem ging (notities PO, p. 5). Door middel van een aanvullende nota legt verzoekster een aantal documenten neer, vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling naar het Nederlands, waaruit blijkt dat zij via een advocaat een verzoek indiende bij de 6^e Familierechtbank van het arrondissement Belo Horizonte – Minas Gerais (MG) *“om af te zien van de overeenkomst”* en waarin verder wordt toegelicht dat in het licht van nieuwe feiten, die een mogelijk misdrijf tegen verzoeksters dochter aan het licht hebben gebracht, verzoekster heeft *“ingezien dat het absurd zou zijn om het hoederecht over het kind aan de vader over te laten en is zijn voornemens om voor de rechter het exclusieve hoederecht over haar dochter te vorderen en haar mee te nemen naar België, om daar bij haar moeder te verblijven, en om zo de fysieke en psychologische bescherming van haar dochter te verzekeren”* (aanvullende nota I verzoekster, stuk 3). Daarnaast brengt verzoekster ook een positief advies bij van het Openbaar Ministerie van de Staat Minas Gerais inzake het verzoek om af te zien van de homologatie van *“een overeenkomst aangaande hoederecht, bezoeksregeling en vaststelling van alimentatiegelden”* (aanvullende nota verzoekster, stuk 11) en een vonnis van de 6^e Familierechtbank van het Gerechtelijk Arrondissement van Belo Horizonte dd. 20 januari 2022 waarin wordt ingegaan op de vraag tot intrekking van de gevraagde homologatie op vraag van verzoekster. Uit deze documenten kan enkel blijken dat de vraag tot homologatie van de overeenkomst tussen verzoekster en haar ex-echtgenoot door de Familierechtbank van Belo Horizonte is ingetrokken bij gebrek aan instemming van één van beide partijen. Deze documenten van het Openbaar Ministerie en de Familierechtbank bevatten verder geen informatie met betrekking tot het beweerde misbruik van verzoeksters dochter noch met betrekking tot geweldpleging op en doodsb bedreigingen aan verzoekster door haar ex-echtgenoot. Weliswaar wordt in het verzoekschrift van de advocaat aan de rechtbank van Belo Horizonte verwezen naar misbruik door haar ex-echtgenoot, maar dit wordt niet vermeld in het positief advies van het Openbaar Ministerie noch in het vonnis van de Familierechtbank van Belo Horizonte.

De voorgelegde documenten kunnen hoogstens aantonen dat verzoekster achteraf van mening veranderd is met betrekking tot de eerder met haar ex-echtgenoot getroffen regeling inzake het hoederecht, alimentatie en bezoeksregeling en dat het verzoek om intrekking van de homologatie wordt ingetrokken. Dit werpt evenwel geen ander licht op de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster ondanks de doodsb bedreigingen aan haar adres en het fysieke geweld dat zij ondergaan had vanwege haar ex-echtgenoot, er blijkbaar (initieel) wel mee instemde om het hoederecht over haar dochter volledig aan hem over te dragen, wat moeilijk te rijmen valt met haar beweerde vrees voor haar gewelddadige echtgenoot.

Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat zij, indien zij daadwerkelijk het voorwerp was geweest van herhaaldelijk geweld vanwege haar ex-echtgenoot, niet zelf het initiatief zou nemen, zelfs op advies van haar advocaat om het hoederecht over haar dochter af te staan, zoals zij beweert tijdens het persoonlijk onderhoud. In dit verband wijst de Raad er ten overvloede op dat verzoekster zelf verklaarde dat *“er zijn 2 episodes dat hij mijn leven in gevaar bracht waarbij hij zei dat hij verkoos ons te vermoorden eerder dan haar te verliezen”* (notities PO, p. 17), wat haar beslissing om het hoederecht af staan nog onbegrijpelijker maakt.

Voorts stelt de Raad vast dat uit de vertaling van het verzoek tot homologatie van de overeenkomst tussen verzoekster en haar ex-echtgenoot gericht aan de Familierechtbank van de regio Belo Horizonte – Minas Gerais (documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 27) blijkt dat *“wegens een opportuniteit van werk in het buitenland”* werd overeengekomen dat *“de dochter eenzijdig onder de hoede van de vader mocht verblijven en dat de moeder overging tot het betalen van alimentatiegeld, en dit is al gaande sinds 01/12/2019 toen de moeder van de minderjarige in België is gaan wonen”*. Volgens dit document zou het hoederecht dus exclusief aan haar ex-echtgenoot zijn toegekend omdat verzoekster de mogelijkheid had om in het buitenland te werken en zou haar dochter al sinds 4 december 2019, toen verzoekster naar België vertrok, bij haar ex-echtgenoot verbleven hebben. Dit strookt niet met verzoeksters verklaringen volgende dewelke haar moeder, toen verzoekster vertrok uit Brazilië als voogd is opgetreden om voor haar dochter te zorgen en dat haar ex-echtgenoot vervolgens in juni 2020 haar dochter bij haar moeder zou hebben weggehaald (notities PO, p. 10). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen met betrekking tot de beweegredenen voor het afstaan van het hoederecht over haar dochter en de verblijfplaats van haar dochter bij haar vertrek uit Brazilië. Bovendien blijkt uit deze documenten dat de reden voor het opstellen van de overeenkomst met haar ex-echtgenoot onder meer met betrekking tot het hoederecht over haar dochter een werkaanbieding in het buitenland was, wat niet strookt met haar verklaringen dat de constructie was opgezet om haar dochter naar België te krijgen, zoals hierboven uiteengezet. Voorgaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de concrete aanleiding voor haar vertrek uit Brazilië.

Tenslotte wijst de Raad er nog op dat, de documenten die zij bijbrengt met betrekking tot het hoederecht over haar dochter geen betrekking hebben op het geweld noch de doodsb bedreigingen waarvan zij zelf het slachtoffer zou zijn geweest. In zoverre er wel in verwezen wordt naar het misbruik van haar dochter, verwijst de Raad naar wat hierna wordt uiteengezet met betrekking tot de toegang tot overheidsbescherming in Brazilië.

6.3.2. Voorts stelt de Raad vast dat verzoekster zelf nooit problemen heeft gekend met de autoriteiten in Brazilië en dat zij zich uitsluitend beroept op een vrees voor haar ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Brazilië. Zij verklaart hierover dat haar beide huwelijken met hem zeer gewelddadig waren, dat zij in de loop der jaren verschillende keren fysiek werd aangevallen, dat hij haar na haar tweede scheiding in 2017 begon te volgen op straat met een mes of een wapen, en dat hij verschillende keren het appartementsgebouw waar zij woonde is binnengedrongen en dat hij één keer haar wagen heeft in brand gestoken en dat zij 17 keer verhuisd is (notities PO, p. 5-6).

De Raad wijst er op dat bescherming tegen actoren van vervolging volgens artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet alleen kan worden geboden door de Staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt deze in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoekers toegang hebben tot een dergelijke bescherming. Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan uitgaan van of kan worden veroorzaakt door *“niet overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*. Deze bewoordingen in de wet impliceren in dergelijke gevallen een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak (cf. EASO, *Qualification for international protection (Directive 2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, december 2016, p. 59, 63 en 68).

Uit de door verwerende partij door middel van een aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot Brazilië blijkt dat huiselijk en gender-gerelateerd geweld tegen vrouwen er veelvuldig voorkomt en dat het land het grootste is op het continent met het hoogste aantal femicides. Huiselijk geweld tegen vrouwen is toegenomen tijdens de covid-crisis in 2020 (*Preventing the murder of women in Brazil*, 9 April 2021 en Human Rights Watch, *Brazil. Events of 2019*, Amnesty International, *Brazil 2020*). Volgens NGO rapporten wordt huiselijk geweld in de Braziliaanse cultuur als een privé-aangelegenheid gezien en wordt door burens of getuigen vaak niet gerapporteerd of te laat en is seksueel geweld een ernstig probleem in Brazilië en blijven daders vaak straffeloos (US Department of State, *Brazil 2019 Human Rights Report*, p. 19-20). Er zijn verschillende initiatieven genomen door de Braziliaanse regering om huiselijk geweld en femicide tegen te gaan. In 2006 werd de Maria da Penha wet aangenomen, die wordt omschreven als een belangrijke stap vooruit in de beteugeling en preventie van huiselijk geweld en geweld tegen vrouwen (Human Rights Watch), en trad op 28 juli 2021 wet nr. 14.188 in werking die het Red Signal Against Domestic Violence – programma definieert en die zowel fysiek als psychologisch geweld tegen vrouwen strafbaar maakt (Library of Congress, *Brazil: New Program Created to Combat Domestic and Family Violence Against Women*). Er zijn gespecialiseerde politiebureaus voor vrouwen met gespecialiseerd personeel om slachtoffers te begeleiden maar een klacht indienen kan in elk politiebureau en er werd ook een Hotline gecreëerd voor het rapporteren van situaties van huiselijk geweld (UNHCR, *Help Brazil. Woman*), waarvan de operatoren bevoegd zijn om militaire politie-eenheden te mobiliseren met betrekking tot dergelijke meldingen en de individuele zaken verder op te volgen (US Department of State). Verder werden ook femicide onderzoekseenheden opgericht en werden versnelde procedures ingevoerd bij de rechtbanken voor gevallen van femicide, terwijl ook 300 politie patrouilles specifiek steun bieden aan slachtoffers van huiselijk geweld (*Preventing the murder of women in Brazil*). Desondanks wordt volgens sommige bronnen seksueel geweld zelden vervolgd en worden beschuldigingen van seksueel geweld niet altijd geloofwaardig geacht door de politie (US Department of State). De Raad stelt vast dat verzoekster geen objectieve informatie bijbrengt met betrekking tot de beschikbaarheid van en toegang tot overheidsbescherming in Brazilië tegen huishoudelijk en gender-gerelateerd geweld.

Uit de voor de Raad beschikbare landeninformatie blijkt dat gender-gerelateerd en huishoudelijk geweld en femicide vaak voorkomen in Brazilië en dat er door de overheid maatregelen zijn genomen op wetgevend en politieel vlak om slachtoffers van huiselijk geweld en gender-gerelateerd geweld bij te staan en dergelijk geweld en femicide te vermijden. Hoewel gedurende de covid-crisis het aantal gevallen van seksueel en huiselijk geweld is gestegen, het aantal gevallen van dergelijk geweld wellicht onder gerapporteerd is en dat de mogelijkheden voor politie en gerecht om op te treden tegen gender-gerelateerd en huiselijk geweld niet onbeperkt zijn, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat er een totaal gebrek is aan overheidsbescherming tegen fysiek en psychologisch geweld en huiselijk geweld tegen vrouwen of dat er geen redelijke maatregelen zijn genomen om vrouwen hiertegen te beschermen. Of een verzoekster toegang heeft tot overheidsbescherming hangt derhalve af van de individuele omstandigheden van de zaak. De verzoekster moet bijgevolg aantonen dat in haar individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar is.

In casu toont verzoekster niet aan dat zij, in haar individuele omstandigheden, in geval van terugkeer naar Brazilië, geen daadwerkelijke toegang zou hebben tot doeltreffende overheidsbescherming die niet-tijdelijk van aard is, indien zij zou geconfronteerd worden met geweld of bedreigingen vanwege haar ex-echtgenoot.

Zo wijst de Raad er vooreerst op dat verzoekster in november 2017, toen zij tijdens haar tweede huwelijk met haar ex-echtgenoot, te maken kreeg met fysiek geweld, zij een klacht kon indienen en de scheidingsprocedure kon opstarten. Zij bekwam een contactverbod van de rechtbank van eerste aanleg van Minas Gerais op 12 december 2017 (administratief dossier, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 8). Hoewel verzoekster verklaart dat haar man niet in de gevangenis werd opgesloten, kan uit de documenten en haar verklaringen in elk geval blijken dat zij zich tot de gerechtelijke instanties kon wenden dat dit niet zonder gevolgen bleef, nu een contactverbod werd opgelegd door de rechtbank. Waar zij vervolgens stelt dat haar ex-echtgenoot ook haar familieleden heeft bedreigd en dat zij als gevolg daarvan allen zijn moeten verhuizen, kan de Raad slechts vaststellen dat het om louter beweringen gaat waarvan zij geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Bovendien diende ook verzoekster geen klacht in met betrekking toen haar ex-echtgenoot haar vond bij haar moeder, vijf maanden nadat zij uit haar woning was verhuisd in 2019, wat volgens verzoekster de directe aanleiding was voor haar vertrek uit Brazilië. Gevraagd of deze familieleden klacht hebben ingediend tegen haar ex-echtgenoot, antwoordt zij negatief en wijst zij er op dat zij zelf de zaak tegen haar ex-echtgenoot heeft gewonnen maar wel het land moest verlaten voor haar veiligheid terwijl haar man nog vrij rondloopt. Hierover motiveert de besteden beslissing op goede gronden als volgt: *“De directe aanleiding voor u om Brazilië te verlaten was omdat uw ex-man u na vijf maanden opnieuw wist te lokaliseren. Merkwaaardig genoeg hebt u dan geen klacht meer ingediend (CGVS, p. 21).*

Gevraagd waarom niet, stelt u dat hij wist waar uw moeder woonde en dat hij dreigde u en uw familie te vermoorden indien hij nogmaals in de gevangenis zou belanden (CGVS, p. 21). Echter blijkt dat uw familieleden ook na uw vertrek, en ondanks dat u toen geen klacht hebt ingediend, problemen bleven ondervinden met uw ex-man. Doch ook hiervan hebben uw familieleden geen klacht ingediend (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom niet, verwijst u naar de rechtszaak die u gewonnen hebt doch waarbij uw ex-man vrij blijft rondlopen terwijl u daarentegen het land hebt moeten verlaten (CGVS, p. 20). Dergelijke verklaringen zijn niet afdoende. Immers blijkt dat de man, hoewel niet in de gevangenis, wel een contactverbod gekregen had en zich om de zoveel tijd diende aan te melden. De reden dat hij niet naar de gevangenis werd gestuurd kan om allerlei redenen zijn, maar getuigt daarom niet van onwil of onkunde van de autoriteiten. Het is dan ook zeer vreemd dat u noch uw familieleden klacht hebben ingediend toen hij u in 2019 opnieuw zou zijn lastiggevallen, te meer daar hij reeds onder toezicht stond. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en om eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.” De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkele poging onderneemt in het verzoekschrift om deze pertinente motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen en neemt deze bijgevolg over in zijn arrest.

Ook met betrekking tot de minstens 20 klachten die zij volgens haar verklaringen zou hebben ingediend tegen haar ex-echtgenoot in Brazilië na het contactverbod en de vrijlating op borg, stelt de Raad, in navolging van de bestreden beslissing vast dat zij kopieën van zes aangiftes voorlegt, dd. 25 januari 2015, 3 juni 2015, 6 december 2016, 19 november 2017, 6 augustus 2018 en 9 augustus 2018. Het betreft kopieën van klachten bij de militaire politie. De Raad stelt, in navolging van de bestreden beslissing vast dat slechts twee van de neergelegde kopieën dateren van na het contactverbod van december 2017 en dat de andere klachten dateren van voor deze datum, wat niet strookt met haar verklaring dat deze klachten “als annexe aan de zaak gevoegd zijn”, zoals verzoekster beweert (notities PO, p. 8). Verder kan verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud niet vertellen van hoeveel en welke aangiftes zij precies kopieën heeft neergelegd en is zij blijkens de notities van het persoonlijk onderhoud verrast als haar wordt meegedeeld dat zij van verschillende stukken een dubbel of driedubbel exemplaar heeft neergelegd (notities PO, p. 15). Haar verklaring dat zij deze documenten pas kort voor haar onderhoud heeft verkregen en ze onmiddellijk heeft neergelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken en daarna niet meer bekeken, kan niet overtuigen, nu ervan kan worden uitgegaan dat zij minstens op de hoogte zou zijn van het aantal en welke klachten zij heeft neergelegd. Dit ondermijnt verder de geloofwaardigheid van haar verklaringen over het aantal klachten dat zij zou hebben ingediend. De Raad voegt hier nog aan toe dat zij verklaart na haar tweede scheiding 17 keer verhuisd te zijn vooraleer bij haar moeder te zijn ingetrokken, maar hier verder ook geen enkel stuk van bijbrengt.

Wat er ook van zij, uit de door verzoekster ingediende stukken blijkt dat verzoekster in het verleden klacht heeft kunnen indienen tegen haar ex-echtgenoot en dat ook een contactverbod werd opgelegd, met de verplichting om zich regelmatig te melden (notities PO, p. 7-8). Uit het voorgaande is ook gebleken dat zij geen overtuigende verklaring heeft voor het feit dat zij niet opnieuw klacht neerlegde toen haar ex-echtgenoot haar had teruggevonden bij haar moeder, noch waarom haar familieleden dit niet deden, indien zij daadwerkelijk op dat ogenblik zou bedreigd zijn en dat uit de door haar neergelegde overeenkomst inzake het hoederecht blijkt dat haar dochter reeds op het ogenblik van haar vertrek uit Brazilië bij haar ex-echtgenoot verbleef, in tegenstrijd met haar verklaringen. Zo kan aangenomen worden dat zij het slachtoffer was van geweld vanwege haar ex-echtgenoot in 2017 en dat hem als gevolg hiervan een contactverbod werd opgelegd, kan de Raad slechts vaststellen dat zij, zelfs indien geloof zou worden gehecht aan haar verklaringen dat zij ook daarna nog werd bedreigd, uit haar verklaringen blijkt dat zij ook daarna zich kon wenden tot de autoriteiten en dat zij bovendien verklaart zij een goed contact te hebben met een zekere J., die peter is van haar dochter en ook een politieagent bij de militaire politie, zodat zij indien nodig ook van deze persoon steun zou kunnen krijgen om een beroep te doen op de Braziliaanse autoriteiten ingeval de problemen met haar ex-echtgenoot zich opnieuw zouden voordoen in geval van terugkeer.

Bovendien, blijkt uit de beschikbare landeninformatie zoals hierboven uiteengezet dat na haar vertrek in 2019 in juli 2021 nieuwe wetgeving werd aangenomen in Brazilië waarbij bijkomende maatregelen werden genomen ter bestrijding en voorkoming van gender-gerelateerd geweld.

In zoverre verzoekster zich beroept op het misbruik waarvan haar dochter het slachtoffer zou zijn vanwege haar ex-echtgenoot, stelt de Raad vooreerst vast dat zij evenmin aantoonst dat zij zich niet zou kunnen wenden tot de Braziliaanse autoriteiten om de nodige maatregelen af te dwingen ter bescherming van haar dochter. Overigens kan niet worden ingezien hoe de toekenning van een internationaal beschermingsstatuut in België een oplossing kan bieden voor het misbruik waarvan haar dochter het slachtoffer zou zijn.

Zelfs indien de toekenning van dergelijke status aanleiding kan geven tot gezinshereniging met verzoekster, kunnen de voorgehouden problemen van haar dochter niet leiden tot het vaststellen van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster, nu zij niet heeft aangetoond dat zij, in haar individuele omstandigheden geen beroep kan doen op bescherming vanwege de Braziliaanse autoriteiten tegen de bedreigingen van haar ex-echtgenoot.

In dit verband, stelt de Raad ook vast dat verzoekster evenmin aantoonde dat zij geen beroep zou kunnen doen op de Braziliaanse autoriteiten inzake de problemen met haar ex-echtgenoot met betrekking tot het hoederecht over haar dochter en de beschuldigingen van misbruik van haar dochter. Uit haar verklaringen en de door haar zowel bij de indiening van haar verzoek als door middel van haar aanvullende nota voorgelegde documenten, blijkt immers het tegendeel.

Hierboven werd reeds gewezen op het feit dat uit het recente vonnis van de familierechtbank van Belo Horizonte blijkt dat zij de intrekking kon bekomen van de homologatie van de eerder gesloten overeenkomst met haar ex-echtgenoot inzake het alimentatiegeld en het hoederecht over haar dochter. Verder blijkt ook dat zij een advocaat heeft in Brazilië en dat hij toegang heeft tot het dossier van haar dochter, en dat hij in contact stond met de coördinator van de voogdijcommissie (notities PO, p. 22). Bovendien blijkt uit de door haar voorgelegde documenten dat zij in contact staat met REVIBRA en dat uit een brief van 14 januari 2022 van de Directrice van REVIBRA Europe blijkt dat deze organisatie het dossier van verzoekster begeleidt in samenwerking met de *“Service Consulaire du Consulat du Brésil en Belgique et Luxembourg”* en dat zij opnieuw contact hebben opgenomen met het *“Parquet Publique et le Commissariat des Protection des mineurs) pour ouvrir l’instruction d’une enquête sur le bien-être de la mineure”* (aanvullende nota I verzoekster, brief dd. 14 januari 2022 ondertekend door J.W., Directrice Exécutive –Revibra Europe).

Hieruit blijkt dat verzoekster in contact staat met de bevoegde autoriteiten in Brazilië, onder meer via de consulaire autoriteiten van Brazilië en er verder geen indicaties zijn dat zij daarbij verhinderd zou zijn haar rechten als moeder van haar minderjarige dochter te doen gelden. De Raad minimaliseert geenszins de ernst van de beweerde aantijgingen aan het adres van haar ex-echtgenoot, maar kan slechts vaststellen dat het *in casu* om gemeenrechtelijke feiten gaat die geen verband houden met één van de vijf vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie en dat zij verder ook niet aantoonde dat zij verhinderd zou zijn hierover klacht neer te leggen tegen haar ex-echtgenoot, een beroep te doen op justitie en zich in deze te laten bijstaan door haar advocaat in Brazilië.

Wat betreft de andere door verzoekster bij aanvullende nota bijgebrachte documenten, stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op haar contacten met REVIBRA en het misbruik waarvan haar dochter het slachtoffer zou zijn en bijgevolg geen ander licht kunnen werpen op de bovenstaande analyse.

Dat verzoekster alles heeft gedaan in Brazilië om de gevaarlijke situatie van haar dochter in Brazilië aan te kaarten maar dat hier geen antwoord op kwam, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, doet geen afbreuk aan het voorgaande, nu hiermee niet wordt aangetoond dat zij zich niet tot de Braziliaanse autoriteiten zou kunnen wenden ingeval van terugkeer naar Brazilië inzake het beweerde misbruik van haar dochter, noch inzake haar andere problemen met haar ex-echtgenoot. Waar verzoekster nog de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert omdat dit artikel vereist dat haar dochter met haar moeder moet kunnen samenleven omdat zij in gevaar is bij haar vader, wijst de Raad er op dat uit de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij met betrekking tot de situatie van haar dochter ondersteund wordt door REVIBRA en dat zij niet aantoonde dat zij zich niet tot de Braziliaanse autoriteiten zou kunnen wenden om haar dochter te beschermen. Verzoekster toont ook niet aan hoe de bestreden beslissing een inbreuk zou uitmaken van haar recht op gezinsleven met haar dochter, nu is vastgesteld dat zij geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in Brazilië en zij niet aantoonde dat zij zich niet kan beroepen op de Braziliaanse autoriteiten met betrekking tot de problemen van haar dochter. In zoverre haar recht op gezinsleven met haar dochter in het gedrang zou zijn, moet zij zich tot de Braziliaanse autoriteiten wenden, zoals zij reeds heeft gedaan.

Wat betreft de overige documenten die zij neerlegt bij de indiening van haar verzoek om internationale bescherming, motiveert de bestreden beslissing op goede gronden het volgende:

“De door u voorgelegde documenten die nog niet werden besproken wijzen bovengaande vaststellingen niet. Uw origineel Braziliaans paspoort, Braziliaans rijbewijs en uw Belgisch attest van immatriculatie bevestigingen uw identiteit en nationaliteit en voor wat betreft uw paspoort bijkomend uw vertrek uit Brazilië. Deze gegevens worden niet betwist. De kopie van uw huwelijks- en scheidingsakte en het geboortecertificaat van uw dochter bevestigen dat u in de periode van 10 mei 2012 tot 2 april 2019 gehuwd was met D. D. P. d. S. en dat jullie dochter geboren werd op 5 november 2013 hetgeen evenmin wordt betwist. De kopie van het Braziliaans inschrijvingsbewijs van een voertuig op uw naam en de kopie van een blanco huurcontract van uw appartement in Uberlandia toont aan dat u mogelijk in het bezit was van een voertuig en dat u een appartement in eigendom heeft hetgeen niet betwist wordt

en verder geen invloed heeft op de beoordeling van uw voorgehouden vrees. De kopie met vertaling van de documenten afkomstig van de rechtbank van eerste aanleg van het district Uberlandia met dossiernummer 0702.17.093844-4 d.d. 3 augustus 2018 en d.d. 12 december 2017 staven uw verklaringen dat uw ex-man een contactverbod met voorwaarden kreeg opgelegd. Zoals eerder aangetoond zeggen deze documenten allerm minst dat u bij terugkeer problemen zou ondervinden met uw ex, noch dat u bij terugkeer geen beroep zou kunnen doen op de effectieve hulp van de autoriteiten. De rekeningafschriften of betalingsbewijzen geven aan dat u op regelmatige tijdstippen betalingen en overschrijvingen uitvoert. Deze hebben op zich geen invloed op de beoordeling van uw vrees. De drie foto's van uw hoofd waarover u zegt dat u omwille van de situatie te kampen had met haaruitval, dient te worden vermeld dat op basis van de foto niet kan uitgemaakt worden in hoeverre u daadwerkelijk aan haaruitval te lijden hebt gehad noch wat de oorzaak hiervan was. De foto van het been van dochter toont aan dat ze op gegeven moment een gezwollen onderbeen had, waarvan u stelt dat ze dit opliep op een trampoline, en dat ze ingegipst werd. De foto's tonen niet aan dat uw dochter langdurige met een gewond been diende rond te lopen en hebben verder ook geen invloed op de beoordeling van uw vrees ten aanzien van uw ex-man noch voor wat betreft het voorgehouden gebrek aan bescherming vanwege de Braziliaanse autoriteiten. De prints en berichten die u hebt voorgelegd alsook het betalingsbewijs 'epokhe' en het medisch attest d.d. de geboorte van uw dochter gaan volgens uw verklaringen allen over uw dochter en de procedure die u naar eigen zeggen hebt opgestart om haar te onttrekken van uw ex-man. Het medisch attest zegt evenmin iets over de reden van de vroeggeboorte. WhatsAppberichten hebben dan weer allerm minst een objectieve bewijswaarde. Bovendien tonen deze documenten niet aan dat u in Brazilië alle juridische middelen heeft uitgeput. De documenten betreffende de schoolrekening en het contact dat u had met de genaamde R. van de school van uw dochter hebben evenmin invloed op de beoordeling van uw vrees bij terugkeer, gezien het de situatie met uw dochter betreft. Bovendien kan ook de objectiviteit van zo een mail niet worden nagegaan. Tot slot legt u tevens een USB-stick voor met videofragmenten, grotendeels betreffende telefonische videogesprekken met uw dochter en enkele van videogesprekken met drie verschillende mannen en enkele vrouwen. Voor wat betreft de volwassen personen verklaart u dat deze mensen getuigen over uw situatie. Net zoals aan de WhatsAppberichten kan er geen enkele bewijswaarde aan dergelijke videofragmenten worden toegekend daar ze eenvoudigweg op uw aanvraag kunnen gemaakt zijn en er geen enkele zekerheid is over de waarachtigheid van hetgeen ze zeggen. Waar u beweert dat uw dochter in de videogesprekken aangeeft dat ze het slecht heeft bij uw ex-man en hij u zal vermoorden, dient te worden opgemerkt dat hier evenmin bewijskracht aan gegeven kan worden. Het is immers niet uitgesloten dat uw dochter dergelijke zaken werden ingefluisterd. Het vliegtuigticket en het treinticket van de TGV bevestigen uw verklaringen omtrent uw reisweg die niet wordt betwist. Het feit dat u kampt met psychische problemen, zoals blijkt uit het door u neergelegde document, wordt op zich niet betwist. Er dient echter te worden opgemerkt dat deze psychische problemen geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie of met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Medische en/of economische problemen op zich ressorteren niet onder de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch onder de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van voornoemde wet van 15 december 1980." De Raad stelt vast dat in het verzoekschrift geen enkel verweer wordt gevoerd tegen deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier. De Raad neemt deze motieven over in zijn arrest.

Ook door middel van haar tweede aanvullende nota neergelegde documenten zijn niet van aard om een ander licht te werpen op bovenstaande analyse. Verzoekster licht ter terechtzitting toe dat neef van haar ex-man, J.C.C. lid is van een soort maffia-familie en dat hij haar familie en haarzelf bedreigt. Zij stelt dat uit de door haar neergelegde whatsapp-berichten blijkt dat haar neef een appartement werd beloofd indien hij verzoekster zou vermoorden. Zij legt verder een Proces-Verbaal van de Braziliaanse Politie neer van 5 april 2018 waarbij J.C.C. waarin verslag wordt gedaan van de aanhouding van J.C.C. omwille van cocaïne-en wapenbezit (aanvullende nota II, stuk 1), een uittreksel van het strafregister met gerechtelijke antecedenten van J.C.C. (aanvullende nota II, stuk 2) en een "onderzoek naar individu" ((aanvullende nota II, stuk 5). De Raad kan slechts vaststellen dat uit deze documenten blijkt dat de genaamde J.C.C. in 2018 aangehouden werd, tot een gevangenisstraf van 3 jaar veroordeeld werd en dat deze persoon op 14 oktober 2021 geïnterneerd werd en op 13 januari 2022 ontslagen werd met als motief, ontsnapping. In zoverre verzoekster verklaart dat deze persoon de neef is van haar ex-man, liggen geen documenten voor waaruit dit kan blijken. In zoverre zij beweert dat deze persoon haar en haar broer bedreigt, kan de Raad slechts vaststellen dat zij niet aantoonbaar dat zij geen bescherming zou kunnen krijgen vanwege de Braziliaanse overheden tegen deze bedreigingen.

Uit de documenten blijkt immers dat deze persoon wel degelijk in het verleden werd opgepakt en veroordeeld door de Braziliaanse justitie voor criminele feiten, wat er opnieuw op wijst dat er geen sprake is van een totaal gebrek aan overheidsbescherming en dat er wel degelijk wordt opgetreden tegen daders van criminele feiten. Dat deze persoon voortvluchtig zou zijn, betekent niet dat verzoekster geen daadwerkelijke toegang zou kunnen krijgen tot bescherming vanwege de overheid tegen eventuele bedreigingen door deze persoon. Zoals hoger opgemerkt, heeft zij in het verleden wel degelijk bescherming gekregen en wordt zij bovendien bijgestaan door REVIBRA en werd het Braziliaanse consulaat gecontacteerd in verband met de situatie van haar dochter. Wat betreft de door haar voorgelegde kopieën van whatsapp-berichten tussen verzoekster en haar broer L., kan hieruit enkel blijken dat zij met L.M. berichten heeft uitgewisseld over D. en I., waarin sprake is van ideeën die D. aan J. geeft om verzoekster te vermoorden (aanvullende nota verzoekster II, stuk 4), waarin verzoekster zegt dat zij niet naar Brazilië gaat en dat zij I. hier bij haar wil. In zoverre hierin uiting wordt gegeven aan verzoeksters vrees voor J., kan de Raad niet anders dan vaststellen deze berichten geen afbreuk doen aan het voorgaande waarbij werd vastgesteld dat verzoekster niet aantoonde dat zij in haar individuele omstandigheden geen beroep zou kunnen doen op de autoriteiten in Brazilië tegen deze bedreigingen in geval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat zij in haar individuele omstandigheden, geen beroep zou kunnen doen op bescherming vanwege de Braziliaanse autoriteiten indien zij opnieuw zou worden geconfronteerd met bedreigingen of geweld vanwege haar ex-echtgenoot in geval van terugkeer naar Brazilië.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en artikel 1, (A) van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie aangebracht door partijen blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Brazilië.

7.3. In zoverre verzoekster zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat zij niet aantoonde dat zij in haar individuele omstandigheden geen toegang heeft tot doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de Braziliaanse overheid of geen beroep kan doen op de bescherming van de autoriteiten van

haar land van herkomst met betrekking tot de situatie van indien zij zou worden geconfronteerd met bedreigingen vanwege haar ex-echtgenoot of de beweerde neef van haar ex-echtgenoot. Verzoekster toont evenmin aan dat zij geen beroep kan doen op de Braziliaanse autoriteiten inzake misbruik waarvan haar dochter het slachtoffer zou zijn. Verzoekster toont verder geen andere persoonlijke kenmerken of omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke behandeling of bestraffing. In zoverre zij zich beroept op haar psychische problemen, wijst de Raad er op dat hij overeenkomstig artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake een verzoek om internationale bescherming te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité* (GK)).

Uit de door verwerende partij bij aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie (Human Rights Watch, *“Brazil. Events of 2019”* (internetlink); Amnesty International, *Brazil 2020* (internet link); US Department of State, *Brazil 2019 Human Rights Report* (internetlink) en Freedom House, *Freedom in the world 2020* (internetlink) blijkt dat het aantreden van president Jair Bolsonaro in januari 2019 gepaard is gegaan met een toename van politieel geweld en buitengerechtelijke executies en dat daarbij de inheemse bevolking en sociale leiders worden getroffen. Verder is het geweld in Brazilië, dat de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden ontvoering en drugshandel wijdverspreid is en dat de autoriteiten hierop met disproportioneel geweld reageren.

Dit geweld kadert evenwel niet in een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet, nu er geen sprake is van een situatie waarin reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat het crimineel geweld in Brazilië in wezen doelgericht is en niet willekeurig van aard.

Bijgevolg is artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel zou kunnen blijken.

8. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Portugees machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoekster niet

in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET